

og saa affstafte Straffen for Tyveri, det er nok, naar Pressen udpeger den og den Mand som Tyv, saa er han ødelagt, thi det kan man i Virkeligheden ligesaa godt sige. Ting, der efter deres Natur falde ind under det Omraade, hvor Statens Straffemagt er berettiget og naturlig, kan man ikke henvise til saadan Noget som at blive renset af den offentlige Mening, den kan man være nødt til at henvise tidt paa Gebeter, hvor man ikke kan statuere borgerlige Straffe, hvor der er Tale om uhøderlige eller i andre Henseender badeluærdige Handlinger, som man ikke kan ramme ad anden Vej; hvorledes man imidlertid skulde kunne stole paa Pressen eller lade sig nøie med Pressen, hvor der foreligger saadanne Forseelser, der egne sig til almindelige borgerlige Straffe, kan jeg virkelig ikke indse. — Svad nu angaar Spørgsmaalet om selve Straffen, saa har jeg den Indvending at gjøre mod, hvad der blev sagt af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), at her er jo ikke nogen Grund til at forsøge, her er ikke Noget, der behøver at prøves eller forsøges. Jeg ser nemlig ikke, at der er nogen Betænelighed ved at forandre Straffene fra Bøder til Fængsel for disse Forbrydelser og Forseelser, og det er kun det, der forsaavidt er Tale om. Der- som man vilde henpege paa den kemiske Videnskabs Ufuldkommenhed, paa vor Mangel paa Erfaringer, paa øvede og dygtige Folk i denne Retning her i Landet, maa man jo erindre, at det kan ikke anses som nogen Indvending mod de strengere Straffe, fordi hele denne Betragtningssaaende hviler paa den vigtige Opfattelse, som jeg allerede flere Gange har modsagt under denne Sags Behandling her i Thinget, at disse kemiske Erklæringer skulde være det eneste Bevismiddel i disse Sager; det ere de jo ikke, de ere jo kun et af de flere Bevismidler, de ere nærmest Besittel, Motiv til, at det Offentlige skrider ind; men naar der er Tale om under Sagen at tilveiebringe Bevis mod den Paagældende, saaledes at han kan dømmes, bliver der Spørgsmaal om at anvende alle de andre Overbevisningsmidler, som man har i Lovgivning. I de allerfleste Tilfælde eller idetmindste mange Tilfælde viser den hidtilværende Erfaring, at man naar Bedkommendes egen Tilstaaelse; hvorfor skulde der saa være nogen Betænelighed ved at dømme ham; og hvor man ikke kan faae den Bedkommendes egen Tilstaaelse, høre jo disse Sager til dem, hvor man meget ofte vil kunne skaffe Vidner og andre Oplysningsmidler tilstede. Disse Varesorfaltinger, navnlig naar de finde Sted i et meget større Omfang, ere jo Operationer, som ikke godt kunne foretages uden Hjælp, og derfor vil en Gaaen tilbunds i Sagen ved Hjælp af Forhørs Optagelse næsten altid lede til, at der skaffes mange andre Beviser tilstede end en blot Erklæring fra Kemikeren; og selv denne Erklæring fra disse Kemikere er jo heller ikke uafbeviselig. Det staar jo nemlig Bedkom-

mende frit for, hver Gang de tro at kunne føre Modbevis, da at gjøre det ved at tilveiebringe Erklæringer fra andre Sagkyndige, som staa mod. Jeg mener, at den kemiske Videnskabs mangelfulde Tilstand paa dette Omraade, isald den virkelig er saa mangelfuld, som ærede Medlemmer ville gjøre den til, kun vil have til Følge, at man faar nogle færre Domsfældelser, end man vilde faae, hvis man mere ubetinget turde fæste Lid til Laboratoriets Erklæringer. Jeg finder derfor, at alle disse Betragtninger ikke kunne føre til, at man skulde undlade at gjøre, hvad jeg anser for ganske naturligt, nemlig at forandre denne, om man vil saa, oprindelige Feil i Straffeloven, at man lader Handlinger, som ere Bedragerier, slippe med en saa overordentlig mild Straf som Bøder, medens man ellers straffer ethvert andet Bedrageri i andre Forhold med Bånd og Brød, selv om det i Virkeligheden i pekuniær Henseende er meget mindre betydligt. Derimod kunde jeg forstaa disse Betragtninger om, at man skal prøve sig for i nogen Lid, naar der var Tale om at gaa til store Udgifter. Jeg kunde forstaa, som jeg yttrede allerede forrige Gang, om man fra flere Sider vilde have Betænelighed ved at indføre det lokale Tilfyn og foreskrive, at der skulde anvendes de dertil nødvendige, ikke ubetydelige Midler. Det, som det lokale Tilfyn vilde komme til at koste rundt omkring i Landet, vilde jo langt overstige det Beløb, her er Tale om. Men jeg kan ikke forstaa Oppositionen mod de strengere og mere kraftige Straffebestemmelser, som føres fra det Standpunkt.

Sable: Jeg havde ikke troet, at den ærede Minister vilde komme tilbage til den Signelse om Tyveri; thi efter min Mening halter den betydelig. Naar her staar „Tilfyn med Levnetsmidler“, vil Signelsen kun kunne passe, naar man vil sige: Tilfyn med Eiendomsforhold f. Ex. Tilfyn med offentlige Laanekontorer, hvor Eiendom bliver forfaldet. Det vilde være rigtigt, men ganske i Almindelighed at tale om, at der skulde være Frihed for Tyveri, forekommer mig ikke at være den rette Signelse. Jeg kan godt være enig med den høitærede Justitsminister, naar den meget ærede Justitsminister fra sit Standpunkt vil finde det nødvendigt at stærpe nogle af Straffene i Straffeloven og maaſte nøiere præcisere adskillige af de Udtryk, der kunne falde ind under Straffeloven, og saa overlade til Politiet at foretage de Undersøgelser, som man foretager i alle andre lignende Tilfælde for at komme paa Spor efter, hvorvidt der foreligger en Forbrydelse eller ikke. I den Henseende kan jeg være suldstændig enig med den høitærede Minister; men dertil behøves jo ikke en Lov om Tilfyn med Levnetsmidler; det kan gives som Tillæg til Straffeloven, og saa kan man lade Politiet fortsætte sin Virksomhed. Kræves der Hjælp til Politiet, f. Ex. kemiske Laboratorier, kan det jo faas, men jeg veed, at Politiet allerede nu af